

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1SžoKS/69/2006 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2008 doručená sťažnosť J. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1SžoKS/69/2006 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2007 (ďalej len „rozsudok zo 16. októbra 2007“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako príslušník Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) 27. októbra 2003 doručil svojmu nadriadenému vlastnoručne podpísanú žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, v ktorej uviedol: „žiadosť o ukončenie môjho služobného pomeru uvoľnením podávam z príkazu riaditeľa Slovenskej informačnej služby, daným riaditeľom personálnej sekcie SIS dňa 21. 10. 2003 za prítomnosti riaditeľa sekcie D a ďalších 6 príslušníkov sekcie D, ktorá bola podmienená tým, že v prípade nepodania si tejto žiadosti do 27. 10. 2003 bude môj služobný pomer ukončený prepustením v zmysle § 192 ods. 1 písm d) zákona č. 73/1998 Z. z. so znížením môjho odchodného o jednu tretinu. Nakoľko som mal záujem i ďalej zotrvať v služobnom pomere príslušníka SIS, považujem moje konanie, podanie si tejto žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, za konanie na základe príkazu, pod nátlakom donútenia...“ (citované z rozsudku najvyššieho súdu zo 16. októbra 2007, pozn.).

Na základe žiadosti sťažovateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru bol sťažovateľ personálnym rozkazom riaditeľa sekcie D SIS č. 1189 zo 4. novembra 2003 (ďalej len „personálny rozkaz“) zo služobného pomeru uvoľnený 31. decembra 2003.

Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, o ktorú sa tento personálny rozkaz opiera, nepodal slobodne, ale na základe príkazu a pod nátlakom. Riaditeľ SIS ako príslušný orgán v súlade s odporúčením senátu poradnej komisie riaditeľa SIS rozhodnutím č. p. PK-22-5/2004 z 24. marca 2004 (ďalej len „rozhodnutie z 24. marca 2004“) odvolanie sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

Sťažovateľ podal Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie rozhodnutia z 24. marca 2004. Konanie bolo krajským súdom vedené

pod sp. zn. 1 S 116/04. Rozsudkom č. k. 1 S 116/04-52 zo 17. mája 2006 (ďalej len „rozsudok zo 17. mája 2006“) krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu zo 17. mája 2006 vo veci konal najvyšší súd, ktorý sa stotožnil so závermi krajského súdu a rozsudkom zo 16. októbra 2007 ho potvrdil.

Sťažovateľ namietal porušenie ním označených základných a iných práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1SžoKS/69/2006 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2007.

Podstatou námietok sťažovateľa je poukázanie na nesprávne zistenie a vyhodnotenie skutkového stavu veci krajským súdom a následne najvyšším súdom, ktorý rozsudok krajského súdu zo 17. mája 2006 potvrdil. Sťažovateľ namieta aj nevykonanie ním navrhnutých dôkazov na preukázanie skutočnosti, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podal na základe príkazu nadriadeného a z donútenia, a preto nešlo o platný právny úkon. Podľa sťažovateľa v dôsledku uvedeného personálny rozkaz o uvoľnení zo služobného pomeru v spojení s rozhodnutím z 24. marca 2004 bol v rozpore so zákonom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: *„Krajský súd sa stotožnil s účelovo podanými vyjadreniami žalovaného, pričom moje návrhy na doplnenie dokazovania neakceptoval. Na preukázanie mojich tvrdení som navrhol vykonať dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to vyžiadanim listinných dôkazov od žalovaného. Súd tieto dôkazy nevykonal. Navyše keďže súd nemal úplné spisy správneho orgánu rozhodol v rozpore s ustanovením § 250j ods. 2 písm. c) O. s. p., zákona č. 99/1963 Zb. v platnom znení...*

Porušovateľ (najvyšší súd, pozn.) sa skutočnosťami uvedenými v písomne podanom odvolaní nezaoberal dostatočne...

Navrhoval som zabezpečiť písomnosť žalovaného, v ktorá obsahuje zoznam príslušníkov, ktorí sú povinní opustiť rady SIS a tiež akým spôsobom (č. p. 77/32-D-43-45/2003 zo dňa 8. 4. 2003). Najvyšší súd SR sa však príslušnými ustanoveniami zákona

neriadil a rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.“

Sťažovateľ poukázal na znenie § 15 ods. 2 a § 76 ods. 4 zákona č. 241/2001 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru a uviedol, že „V zmysle uvedeného v danej dobe neexistovali žiadne zákonné prekážky pre zotrvanie mojej osoby v služobnom pomere k žalovanému. Tieto podmienky sa zmenili až prijatím zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 05. 2004. V zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 tohto zákona za bezpečnostne spoľahlivú osobu sa nepovažuje ten, kto bol pracovne zaradený a aktívne vykonával činnosť v ustanovených štruktúrach bývalej Štátnej bezpečnosti...

Harmonogramy odchodu bývalých príslušníkov ŠtB zo služobného pomeru, pracovné porady, termíny na podanie žiadostí atď. boli len nátlakovými aktivitami žalovaného na ukončenie služobného pomeru s dotknutými príslušníkmi. Vzhľadom k tomu, že na ukončenie služobného pomeru príslušníkov, ktorí v pôsobili v zložkách ŠtB neboli v tom čase zákonné predpoklady, žalovaný mi túto povinnosť uložil príkazom...

Vzhľadom k tomu, že súd v konaní rozhodol tak, že moju žalobu zamietol, resp. rozhodnutie o zamietnutí mojej žaloby potvrdil, porušil moje základné práva upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ako aj upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie môjho základného práva považujem to, že súd neprejednal moju vec spravodlivo, pretože rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu...

Mám zato, že na preukázanie neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, že nebol urobený slobodne postačovali mnou predložené listiny, napr. žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru, resp. navrhované dôkazy, ktoré však vykonané neboli...“.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo (sloboda) J. Š. upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.

1 Sž-o-KS 69/2006 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sž-o-KS/69/2006 zo 16. októbra 2007 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. J. Š. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 7.915,- Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. K. č. (...) vedený v (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré

označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Na základe žiadosti sťažovateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru bol 27. októbra 2003 uvoľnený zo služobného pomeru k 31. decembru 2003 (personálny rozkaz zo 4. novembra 2003). Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie. Riaditeľ SIS ako príslušný orgán v súlade s odporúčaním senátu poradnej komisie riaditeľa rozhodnutím z 24. marca 2004 odvolanie sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

Sťažovateľ podal krajskému súdu žalobu o preskúmanie rozhodnutia z 24. marca 2004, o ktorej bolo vedené konanie pod sp. zn. 1 S 116/04. Krajský súd rozsudkom zo 17. mája 2006 žalobu sťažovateľa zamietol.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania najvyšší súd rozsudkom zo 16. októbra 2007 rozsudok krajského súdu zo 17. mája 2006 potvrdil.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu zo 16. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi všeobecného súdu, ktoré sa podľa sťažovateľa opierajú o nedostatočné a nesprávne skutkové zistenia v dôsledku nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov v konaní.

Sťažovateľ namietal najmä nedostatočné zistenie a vyhodnotenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o platnosť ním učinенého právneho úkonu – žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru z 27. októbra 2003. Táto žiadosť bola podľa sťažovateľa neplatným právnym úkonom, pretože bola učinенá z jeho strany na základe príkazu nadriadeného, a nie z jeho slobodnej vôle. Skutočnosť, že išlo o príkaz nadriadeného k podaniu žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, preukazoval podľa sťažovateľa písomný záznam z pracovného rokovania 21. októbra 2003 a *„fotokópia písomného potvrdenia pokynu na predloženie žiadosti o ukončenie služobného pomeru“*. Sťažovateľ taktiež namietal, že krajský súd a najvyšší súd si nepripojili kompletný administratívny spis SIS týkajúci sa jeho veci a nevykonali ním navrhované dôkazy, ktoré by podľa neho preukázali neplatnosť jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, a to najmä vyžiadanie *„písomnosti žalovaného, ktorá obsahuje zoznam príslušníkov, ktorí sú povinní opustiť rady SIS a tiež akým spôsobom (č. p. 77/32-D-43-45/2003 zo dňa 8. 4. 2003)“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu zo 16. októbra 2007 konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom, alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, nesprávnych právnych záveroch, či nedostatočnom odôvodnení záverov najvyššieho súdu.

Najvyšší súd sa plne stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý sa vo svojom rozsudku zo 17. mája 2006 podrobne vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami rozhodnými na posúdenie platnosti žiadosti sťažovateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru, a tým zákonnosti personálneho rozkazu (resp. rozhodnutia riaditeľa SIS potvrdzujúceho tento personálny rozkaz).

Krajský súd v rozsudku zo 17. mája 2006 okrem iného uviedol: «Je nepochybné, že na pracovnom rokovaní konanom dňa 21. 10. 2003 za účasti žalobcu (sťažovateľa, pozn.), jeho nadriadených a ďalších príslušníkov SIS, sa riešila otázka skončenia služobného pomeru tých príslušníkov SIS, ktorí v minulosti pôsobili v štruktúrach bývalej Štátnej bezpečnosti. Ani žalovaný (SIS, pozn.) nepoprel záujem „očistiť“ SIS od bývalých príslušníkov Štátnej bezpečnosti, a to predovšetkým dobrovoľným odchodom týchto príslušníkov na základe ich vlastných žiadostí o uvoľnenie zo služobného pomeru. Listiny predložené v súdnom konaní preukazujú, že dotknutí príslušníci SIS boli oboznámení s právnym stavom a náležitosťami ich dobrovoľného odchodu z radov SIS na základe

žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, ako aj s možnými následkami nepodania si takejto žiadosti u tých príslušníkov, ktorí v minulosti pôsobili v zložkách Štátnej bezpečnosti, dôvodiac pripravovanou zmenou právnej úpravy (zákona č. 241/2001 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností), podľa ktorej by sa príslušníci SIS v minulosti pôsobiaci v zložkách Štátnej bezpečnosti nemohli oboznamovať s utajovanými skutočnosťami. Tak sa napokon aj stalo, pretože nová právna úprava – zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností – ustanovil, že za bezpečnostne spoľahlivú osobu na účely uvedeného zákona sa nepovažuje ten, kto bol pracovne zaradený a aktívne vykonával činnosť v ustanovených štruktúrach bývalej Štátnej bezpečnosti podľa prílohy č. 1 (§ 14 ods. 1 cit. zák.). Záujem žalovaného dosiahnuť v istom časovom predstihu čo najhľadší odchod dotknutých príslušníkov z radov SIS bol preto pochopiteľný a legitímny.

Pokiaľ ide o v žalobe namietanú skutočnosť, že žalobca bol donútený k podaniu žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru tým, že nepodanie takejto žiadosti by v konečnom dôsledku viedlo k jeho prepusteniu zo služobného pomeru s následným krátením odchodného o 1/3, túto považoval súd za nedôvodnú, pričom zaujal názor, že vysvetlenie možných budúcich právnych následkov zotrvania v služobnom pomere pre žalobcu nemožno považovať za nátlak, ktorý by robil právny úkon žalobcu – žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru – neslobodným a preto neplatným. Ani ďalšie tvrdenie žalobcu, v priebehu konania doložené listinnými dôkazmi..., že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nebola výsledkom slobodného prejavu vôle žalobcu, ale výlučne plnením príkazu (následne písomne potvrdeného) nadriadeného, nevyhodnotil súd ako právny dôvod pre neplatnosť právneho úkonu žalobcu a následnú nezákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí...»

Záveru krajského súdu, že sťažovateľovo podanie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nebolo plnením príkazu nadriadeného, zdôraznil aj najvyšší súd, keď uviedol: „Súd prvého stupňa dôvodne neprihliadol na námietku žalobcu, že nešlo o prejav slobodnej vôle, ale dôvodom k podaniu jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru mal byť príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného k takejto žiadosti, pretože aj žalobcovi muselo byť jasné, že nemohlo ísť o príkaz alebo pokyn vydaný v súvislosti s plnením služobných úloh, ktorý by bol povinný (za splnenia zákonných predpokladov) splniť, keďže podanie žiadosti

o uvoľnenie zo služobného pomeru zjavne nemožno považovať za plnenie úloh spojených s funkciou príslušníka žalovanej. Rovnako nemožno hovoriť ani o neprípustnom nátlaku v súvislosti s obsahom porady dňa 21. 10. 2003, na ktorej bol žalobca nadriadenými informovaný o možnom následnom postupe v prípade nepodania si žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, pretože upozornenie na zákonný postup nie je možné považovať za nedovolenú vyhrážku.“

Najvyšší súd ďalej uviedol: „Podľa názoru odvolacieho súdu ide zo strany žalobcu o účelovú obranu majúcu za cieľ spochybníť vlastné rozhodnutie podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru urobené pod dojmom informácií o právnych následkoch, ak by tak neurobil, ktorú účelovo použil až potom, čo využil výhody plynúce z podania takejto žiadosti, preto dôvodne krajský súd na ňu neprihliadol a žalobu... zamietol.

Rozhodnutie krajského súdu obsahuje všetky formálne i obsahové náležitosti a jeho súčasťou je náležité vyčerpávajúce odôvodnenie obsahujúce aj logicky zdôvodnené stanovisko súdu k vzneseným námietkam, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a preto toto rozhodnutie... potvrdil.“

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd a najvyšší súd nemali k dispozícii jeho kompletný administratívny spis SIS, takéto jeho tvrdenie nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané. Práve naopak, obsah odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu nasvedčujú tomu, že oba súdy sa oboznámili so všetkými listinnými dôkazmi týkajúcimi sa personálneho rozkazu o uvoľnení sťažovateľa zo služobného pomeru, a to aj s listinami, ktoré boli sťažovateľom predložené po podaní žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu a uplynutí zákonnej lehoty na jej podanie. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že „na tvrdenia žalobcu o tom, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS podal na základe priameho a následne aj písomne potvrdeného príkazu nadriadeného, by súd ani nemal prihliadať, pretože žalobca tieto tvrdenia na súde uplatnil až v písomnom podaní a pripojených listinách doručených súdu dňa 24. 04. 2006 a následne na pojednávaní konanom dňa 26. 04. 2006. Tento záver plynie z rešpektovania zásady koncentrácie konania v správnom súdnictve, ktorá sa prejavuje v tom, že žalobca môže svoje námietky proti žalobou napadnutému rozhodnutiu rozširovať

len do konca dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby plynúcej od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Preto na neskôr uplatnené námietky súd prihliadať nemôže.“.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že v súlade so zásadou koncentrácie konania v správnom súdnictve zdôraznenou v rozsudku krajského súdu zo 17. mája 2006 nemohlo dôjsť k porušeniu zákonnosti a ústavnosti v postupe najvyššieho súdu (spočívajúcim v nezistení skutkového stavu veci náležitým spôsobom) nevykonaním sťažovateľom navrhovaného dôkazu, pretože najvyšší súd konal ako druhostupňový súd.

Podľa ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecných súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich rozhodnutí a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2008